

הפסקת מים

■ בתערוכה שלה בקיבוץ נחשון חוזרת גליה גור זאב לנושא הבריכה, הפעם כפתח לעולם שונה מזה היום-יומי

דנה גילרמן

התערוכה "כריסת שחייה" של גליה גור זאב, שתיפתח כשבת בגלריה בקיבוץ נחשון, מתמקדת - כפי שאפשר לציפות משמה - בכריסת השחייה. הבריכה היא מקום התרחשות הפיסי; הכניסה אליה - הטבילה בה - היא לגור זאב רגע של שינוי, טרנספורמציה. "הכניסה למים היא כמו כניסה לריחוק", מתארת גור זאב את החוויה שמעסיקה אותה. "כשהמים עוטפים את הגוף המחשבות משתנות לחלוטין. ממחשבות מעשיות לרברבים יותר מופשטים, כל מיני רברים שלא עולם כמררוץ היום-יומי".

גם בתערוכתה הקודמת, שהוצגה לפני כארבע שנים בתיאטרון תמונע בתל אביב, עסקה גור זאב בכריכה או הדגש היה על המקפצה, על הרגע שלפני ההחלטה "לקפוץ או לא לקפוץ". מה כל כך מושך אותה במקום הזה? "אני מתעסקת בכריכה מכיוון שאני שוחה", אומרת גור זאב. "בדרך כלל אני מצלמת את מה שאני חיה ביום-יום, כשגרה שלי". הפעם גור זאב מצלמת בכריכה כבודפשט. הכריכה נמצאת בתוך ארמון מרחצאות טורקי, ונראית קצת כמו מקום הווי שבו קבוצה של אנשים עם כובעי מקלחת כחולים עומדים חסרי תנועה. "אני שים שם פשוט עומדים כמים, לוקחים פסק זמן מהחיים. מבחרי נתי זה עולם אחר", אומר גור זאב.



תצלום של גליה גור זאב בגלריה בקיבוץ נחשון

בנוסף מציגה גור זאב שני סרטי ויריאה: כאחד מצולמים מים שזורמים על אריחי רצפה והשני מורכב מתמונות סטילס של אשה החובשת כובע שחייה ומסירה אותו. כמו כן מוצגים תצלומים נוספים שצילמה בכריסת גורדון בתל אביב, ואת גרם המדרגות שנמצא בכניסה לחלל התצוגה, "שתמיד נראה לי כמו כריסת שחייה", ציפתה גור זאב באריחים של כריכה.

ביום הפתיחה, בשעות 12:30-15:30 (וכן ב-5 וב-12 ביולי) יבוצע המופע "לאוטנג" של דניאל אנמי, שנעשה בהשראת ז'ורז' העבודה של גור זאב. העבודה תועלה בתדרון קטן שצימוד לגלריה ומיועד לצופה יחיד. יחד עם הצופה יהיה בחדר רקדן אחד. הרקדנים, מלהקת בת שבע, יתחלפו ביניהם לאורך המופע שיארך שעתיים וחצי.

בהקשר הזה קשה שלא לחשוב על מופע אחד המועלה על ידי רקדני בת שבע בימים אלה, "פורו". המופע, שמוצג בחלל מיוחד כנמל תל אביב ואפשר להיכנס אליו ולצאת ממנו כל אימת שרוצים, בנוי גם הוא כמיצג שמתקיים בלופ. מרי כ-40 רקות מתחלפים בו שני הרקדנים, שמבצעים פעולות שונות - ריקוד, שירה - על רקע עבודת אנימציה של אמנית הוורדיאו היפאנית טכאימו. מעניין לראות איך המחול - בתיחבו של אוהד נהרין - תורר לאמנות הפלסטית, שואל ממנה חומרים - כגון המושג לופ, שילוב של חומרים ויואליים וכן מחשבה על צופה בתנועה - וכיכומן מחדר שאלות שכבר קצת קרו באמנות הפלסטית: על המשמעות של מושג החזרה ועל אורך הרוח של הצופה.